

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

إِلَهِي أَدْهَلْنِي عَنْ إِقَامَةِ شُكْرِكَ تَتَابِعُ طَوْلِكَ، وَأَعْجِزْنِي عَنْ إِحْصَاءِ ثَنَائِكَ فَيُضْ فَضْلِكَ، وَشَغَلْنِي عَنْ ذِكْرِ مَحَامِدِكَ تَرَادُفُ عَوَائِدِكَ، وَأَعْيَانِي عَنْ نَشْرِ عَوَارِفِكَ تَوَالِي أَيَادِيكَ. وَهَذَا مَقَامٌ مَنِ اعْتَرَفَ بِسُبُوغِ النِّعْمَاءِ، وَقَابَلَهَا بِالتَّقْصِيرِ، وَشَهَدَ عَلَى نَفْسِهِ بِالْإِهْمَالِ وَالتَّضْيِيعِ، وَأَنْتَ الرَّؤُوفُ الرَّحِيمُ الْبَرُّ الْكَرِيمُ، الَّذِي لَا يُخَيِّبُ قَاصِدِيهِ، وَلَا يَطْرُدُ عَنْ فَنَائِهِ أَمَلِيهِ، بِسَاحَتِكَ تَحْطُّ رِحَالُ الرَّاجِينَ، وَبِعَرَصَتِكَ تَقِفُ آمَالُ الْمُسْتَرْفِدِينَ فَلَا تُقَابِلُ آمَالَنَا بِالتَّخْيِيبِ وَالْإِبَاسِ، وَلَا تُلْبِسُنَا سِرْبَالَ الْفُنُوطِ وَالْإِبْلَاسِ.

خدای من، پیاپی آمدن نیکی و محبتت، برپاداشتن سپاست را از یاد من برد و فراوانی بخششت، مرا از شمارش ستایشت درمانده ساخت و در پی هم آمدن احسانت، مرا از یاد اوصاف نیکت بازداشت و پشت هم رسیدن نعمت‌هایت مرا از گسترش خوبی‌هایت درمانده کرد، این است جایگاه آن‌که به فراوانی نعمت‌های تو در برابر آن به کوتاهی خود اقرار دارد و به زیان خود به سستی در بندگی و هدر دادن نعمت‌ها گواهی می‌دهد و تویی نیک‌خو و مهرورز، مهربان، نیکوکار، مهمان‌نواز که خواهنده‌اش را محروم نمی‌کند و آرزومندش را از درگاهش نمی‌راند، به آستانت فرود می‌آید، بار امیدواران و در درگاه رحمت تو می‌ایستد، آرزوهای عطاخواهان، پس آرزوهایمان را با محرومیت و ناامیدی روبرو مکن و جامه ناامیدی و دوری از رحمت را بر ما مپوشان.

إِلَهِي تَصَاغَرَ عِنْدَ تَعَاظِمِ آلَائِكَ شُكْرِي، وَتَضَاعَلَّ فِي جَنْبِ إِكْرَامِكَ إِيَائِي ثَنَائِي وَنَشْرِي، جَلَلْتَنِي نِعْمَكَ مِنْ أَنْوَارِ الْإِيمَانِ حُلَلًا، وَضَرَبْتَ عَلَيَّ لَطَائِفُ بَرِّكَ مِنَ الْعَزِّ كَلَالًا وَقَلَّدْتَنِي مِنْتَكَ فَلَائِدَ لِاتُّحَلُّ، وَطَوَّقْتَنِي أَطْوَاقًا لَا تُفْلُ، فَلَاؤُكَ جَمَّةٌ صَعْفَ لِسَانِي عَنْ إِحْصَائِهَا، وَنِعْمَاؤُكَ كَثِيرَةٌ قَصَرَ فَهْمِي عَنْ إِدْرَاكِهَا فَضْلًا عَنِ اسْتِفْصَائِهَا. فَكَيْفَ لِي بِتَحْصِيلِ الشُّكْرِ وَشُكْرِي إِيَّاكَ يَفْتَقِرُ إِلَى شُكْرِي؟ فَكَلَّمَا قُلْتُ لَكَ الْحَمْدُ، وَجَبَ عَلَيَّ لِذَلِكَ أَنْ أَقُولَ: لَكَ الْحَمْدُ.

خدای من، در برابر بزرگی نعمت‌هایت، سپاسم کوچک است و در کنار اکرامت بر من، ستایش و گزارشم از آن، خود را پست و ناچیز نشان می‌دهد، نعمت‌هایت از انوار ایمان، زینت‌هایی به من پوشاند و لطایف نیکی‌ات خیمه‌هایی از عزت بالای سرم افراشت و عطا‌هایت گردنبندهای زیننده‌ای به گردنم افکند که هرگز باز نشود و

طوق‌هایی بر من آویخت که به هیچ روی گسسته نگردد، عطا‌های انبوهت زبانم را از شمردنش ناتوان ساخته و نعمت‌های فراوانت فهمم را از دریافت شان کوتاه کرده تا چه رسد به بررسی کامل آن‌ها؛ سپاسگزاری‌ات چگونه برای من امکان‌پذیر است درحالی‌که سپاسم نسبت به تو خود نیازمند سپاسی دیگر است، پس هر نوبت که گفتم تو را سپاس، بر من واجب شد که به خاطر آن باز بگویم تو را سپاس.

إِلٰهِي فَكَمَا عَدَّيْتَنَا بِلُطْفِكَ، وَرَبَّيْتَنَا بِصُنْعِكَ، فَتَمِّمْ عَلَيْنَا سَوَابِغَ النِّعَمِ، وَادْفَعْ عَنَّا مَكَارِهِ النِّقَمِ، وَآتِنَا مِنْ حُطُوبِ الدَّارَيْنِ أَرْفَعَهَا وَأَجَلِّهَا عَاجِلًا وَأَجَلًّا. وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى حُسْنِ بِلَاتِكَ وَسُبُوغِ نِعْمَائِكَ حَمْدًا يُوَافِقُ رِضَاكَ، وَيَمْتَرِي الْعَظِيمَ مِنْ بَرِّكَ وَنَدَاكَ يَا عَظِيمُ يَا كَرِيمُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

خدای من، همان‌گونه که ما را به لطف تغذیه کردی و با احسانت پروریدی، پس نعمت‌های سرشارت را بر ما به انجام رسان و ناگواری‌های ناخوشایند را از ما دور کن و از بهره‌های هر دو جهان بالاتر و برترش را چه الان و چه در آینده به ما عطا کن، تو را سپاس بر خوبی آزمونت و بر نعمت‌های سرشارت، سپاسی که درخور خشنودیات باشد و خیر وجودت را به‌سوی ما جلب کند، ای بزرگ، ای مهمان‌نواز، به مهربانی‌ات ای مهربان‌ترین مهربانان.